

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

In-Cult

Secțiunea de cunoștințe
Comori culturale Spania
Liga Scriitorilor
Filiala Timisoara Banat, România

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

1. Transhumanța

De secole, oamenii s-au deplasat pe jos pe aceleași drumuri cu animalele lor în căutarea pășunilor. În zilele noastre, această transhumanță sau deplasarea sezonieră a animalelor s-a redus drastic, printre altele, din cauza declinului creșterii extensive a animalelor, a numărului de persoane angajate în pășunat și a dificultăților de deplasare pe traseele tradiționale pentru vite. Transmiterea și schimbul cultural între regiuni care a favorizat transhumanța este încă vie în tradiții, gastronomie, meșteșuguri și folclor; iar traseele de animale de-a lungul cărora se desfășoară reprezintă o resursă excelentă pentru cunoașterea naturii și dezvoltarea activităților în aer liber pentru o populație din ce în ce mai urbană. Pe lângă bunăstarea animalelor, transhumanța are o mare valoare de mediu în ceea ce privește menținerea biodiversității prin înmulțirea speciilor de plante, utilizarea durabilă a resurselor și protecția împotriva incendiilor prin curățarea terenurilor forestiere. Transhumanța este o muncă grea, dar este o comoară care trebuie protejată pentru a preveni dispariția unui mod de viață care a contribuit atât de mult la beneficiul întregii societăți.

2. Tribunalul Apelor din Valencia

Pe lângă faptul că este o resursă esențială pentru agricultură, apa este foarte rară în anumite regiuni; de aceea, cu secole în urmă, comunitățile de irigații și-au înființat propriile instanțe pentru a reglementa utilizarea acesteia și a soluționa conflictele. Există indicii că romanii dispuneau deja de un organism judiciar care îndeplinea această funcție, activitatea sa fiind confirmată și în epoca islamică, posibil din secolul al X-lea. Tribunalul de las Aguas de Valencia - cea mai veche instituție juridică din Europa - este format dintr-un executor judecătoresc și opt administratori sau reprezentanți ai principalelor șanțuri de irigații ale râului Turia, fermieri aleși de către irigatori care, în ciuda lipsei de pregătire juridică, cunosc foarte bine regulile nescrise și transmise pe cale orală. Tribunalul apelor se reunește joia la prânz, așa cum era obiceiul la musulmani, după încheierea pieței săptămânale înainte de ziua lor sfântă. Spre deosebire de ei, creștinii nu au împărțit dreptatea în temple; totuși, au menținut activitatea acestui tribunal la Poarta Apostolilor din Catedrala din Valencia, care la acea oră se bucură de umbră tot timpul anului. Funcționarea sa este simplă: fermierii denunțați trebuie să se prezinte în fața tribunalului, care își pronunță decizia oral și public. Hotărârile Tribunalului nu pot fi atacate cu apel și sunt întotdeauna respectate.

3. Misterul din Elche

Festa sau Misterul din Elche (Alicante - Spania), o dramă lirico-sacră unică în Europa, jucată non-stop în Bazilica Sfânta Maria din secolul al XV-lea, povestește moartea Fecioarei Maria (Vespra) și înălțarea la cer (Festa). Spectacolul din 14 august include: Dorința Mariei de a se alătura fiului ei în Glorie; coborârea îngerului care îi îndeplinește dorința; întâlnirea apostolilor; moartea Fecioarei și înălțarea sufletului ei la cer; Drama din 15 august pune în scenă înmormântarea Mariei, disputa evreilor și convertirea lor; înălțarea trupului Fecioarei (Adormirea) și încoronarea Mariei. Această piesă muzicală se desfășoară pe două planuri: orizontal sau terestru, format de andador (rampă) și cadafal (scenă); și vertical, aerian sau celestial, cu piesele manuale medievale ale mașinării scenice care se deplasează

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

până la cântăreți: magrana (rodie); araceli; și coronación. Are o parte monodică medievală, precum și piese polifonice renascentiste și baroce cântate în valenciană veche doar de bărbați și băieți, deoarece liturghia interzicea participarea femeilor. Locuitorii participă atât în calitate de actori și spectatori, cât și în alte sarcini de organizare, eforturile lor de a menține această sărbătoare de-a lungul secolelor făcând ca Festa să devină un simbol al identității orașului și să fie inclusă în patrimoniul mondial din 2001.

4. Calea Sfântului Iacob

Potrivit folclorului, pustnicul Pelayo a găsit mormântul apostolului Santiago în anul 820 și a construit o biserică modestă în locul actual al Catedralei din Santiago și al criptei sale, ambele fiind o destinație pentru pelerinii sosiți din întreaga lume pe aceleași rute de peste o mie de ani. Drumul medieval spre Santiago, un adevărat creuzet, a fost esențial în schimbul bidirecțional dintre Peninsula Iberică și restul Europei, acționând ca un "centru" comercial și de cunoaștere pentru intrarea elementelor vieții sociale, economice și culturale care au modelat societatea europeană de-a lungul secolelor. Calea Sfântului Iacob a fost martoră a puterii și influenței credinței în rândul a tot felul de persoane în Evul Mediu, iar acum continuă să evolueze în căutarea unui sens mai secular. Ea reunește un set de bunuri de patrimoniu istorico-artistic, alături de un patrimoniu imaterial care include atât valori spirituale, cât și morale care încurajează solidaritatea. Mulți pelerini văd Calea ca pe o călătorie spirituală pentru a se regăsi pe ei înșiși, pentru a reflecta asupra unor decizii importante și pentru a obține pacea. O șansă unică, care nu va fi niciodată uitată, de a atinge un obiectiv provocator, în timp ce întâlnești oameni și observi natura, precum și de a explora noi peisaje și locuri, care va marca un moment de cotitură în viața oricui.

5. Sărbătorile "Maurii și creștinii"

Sărbătorile "Maurii și creștinii" sunt reprezentarea festivă a luptelor dintre creștini și musulmani (mauri) care au avut loc încă din Evul Mediu. Ele sunt sărbătorite în toată Peninsula Iberică, din Andaluzia până în Țara Bascilor și în afara granițelor noastre, în mai multe țări europene și în America, transmise de spanioli. Au fost atestate documentar pentru prima dată în 1150, dar abia în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea au intrat definitiv în rădăcinile populare ale majorității orașelor din provincia Alicante, cele din Alcoy remarcându-se prin faptul că orașul a transformat vechile festivități în actuala reprezentare dramatizată în trei acte: - Parada trupelor maure și creștine (trebuie evidențiate costumele luxoase și muzica creată special pentru aceste parade). - Acte liturgice. - Ocuparea castelului de către mauri și recuperarea ulterioară a acestuia de către trupele creștine, ajutate de sfântul protector. Această trilogie a devenit modelul comun pentru festivitățile "mauri și creștini" din regiunea Valenciană. Există orașe de coastă în care maurii au atacat și pe mare, ceea ce este reprezentat în așa-numita „debarcare”, după care cele două tabere se luptă în zori pe plajă.

6. Meșteșuguri din esparto

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

În peisajele aride din sud-estul Spaniei crește atocha sau espartera, o plantă perenă cu frunze lungi și subțiri, care dezvoltă țepi asemănători unor țepi. Frunza, numită esparto, este o fibră folosită în Peninsula Iberică pentru țesut de cel puțin 4.500 de ani. Franghia de esparto a fost utilizată pe scară largă de fenicieni și romani în industria minieră datorită rezistenței sale la umiditate. Exportul de esparto a fost primordial pentru orașul Alicante în perioada musulmană, iar în secolul al XVI-lea doar spaniolii puteau face comerț cu el. Pentru a pregăti fibra, este necesar un proces laborios de recoltare, uscare, înmuiere și tocare (îndepărtarea părții lemnoase a frunzei). În trecut, existau bresle profesionale dedicate colectării și transformării plantei, dar aceasta făcea parte și din economia domestică a multor familii, la care participau copiii și bătrânii. Cu ajutorul espartului se confecționau frânghii, obiecte agricole și casnice, precum coșuri, genți, pernuțe, torțe, espadrile etc. La mijlocul secolului al XX-lea, a fost înlocuită cu fibre de plastic, deși mai există încă meșteri care păstrează aceste tehnici și modele străvechi. Multe orașe din Spania au dat numele Esparto sau Esparteros (țesători de esparto) unora dintre străzile lor.

7. Vinul Fondillón

Recuperarea unei comori numite Fondillón Fondillón, un vin vechi, unic din Alicante (Spania), a fost prezent pe cele mai selecte mese din Europa încă din Evul Mediu. Strugurii Monastrell, singurul soi utilizat, sunt extrem de rezistenți la căldură și secetă. Cele mai vechi vițe de vie au peste o sută de ani. Clima caldă și uscată permite ca fructele să se coacă în ciorchine până toamna bine de tot, ceea ce duce la creșterea atât a nivelului de zahăr, cât și a celui de alcool. După o fermentație naturală fără adaos de zahăr, vinul petrece cel puțin 10 ani în butoaie așezate pe trei niveluri. Învechirea are loc prin sistemul tradițional de solera: o treime este extrasă pentru consum din butoaiele mai apropiate de podea sau solera; apoi aceeași cantitate este mutată sau transferată de la al doilea nivel la solera și, în cele din urmă, de la cel superior la cel mediu. Noul vin adăugat va avea cel puțin cinci ani. Fondillón este ușor dulce, plin de arome și ideal ca aperitiv sau pentru desert, și a adus o bogăție considerabilă în Alicante până când ciuma filoxerei a distrus multe podgorii la începutul secolului XX. A încetat să mai fie produs până la apariția, în anii '60 și '70, a unor butoaie vechi a căror "madre" (drojdie) a servit la recuperarea unui vin care în prezent apare în meniurile celor mai bune restaurante din lume.

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.